

kommende ønske, at denne første Behandling blev gjort saa kort som mulig, og at vi ikke atter for- tabte os i disse langvarige Udviklinger for og imod hinanden angaaende Ting, som engang ere udbatterede her i Salen og ikke kunne give noget som helst Nytt, for at vi kunne komme til et endeligt Resultat om, hvorvidt vi overhovedet ere istand til at faae Sagen fremad. Dersom dette Lovforslag indeholdt mange store og nye Tanker, dersom det etablerede et helt nyt System, ja, saa var det en ganske anden Sag; men, paa en enkelt ny Tanke nær, nemlig den, at ikke alt Mandskab skal uddannes, er det faktisk ikke Andet end en Samling af forskellige af de Tanker, der tidligere ere gjorte gjældende og bragte frem her i Thinget paa den ene eller anden Maade. Forslaget selv anmelder sig jo i Motiverne som et Forsøg paa at give et Forslag, der kunde optage og bevare saa meget som muligt af Lovloven af 1867, og til- lige saa meget som muligt komme de øvrige Forslag imøde, der er fremsatte her i Salen fra tidligere Ministers Side, ligesom ogsaa i de Betænkninger, der ere afgivne om Lovloven. Det er, om man vil — jeg bruger ikke dette Ord i nogen ubelig Betydning — en Art Potpourri af de tidligere Forslag, der ere fremkomne, som man har søgt at samle til et nogenlunde sammenhængende Hele. Jeg skal derfor i Overensstemmelse med denne min Anskuelse udtale mig ganske kort, idet det forekommer mig, at der er tre Ting, som man maa gjøre sig klar ved denne Behandling, og det er, om Forsvarsplanen er rigtig eller ikke, om de Midler, som Forsvarsplanen fordrer til Udsærelsen, ere tilstrækkelige eller ikke, og endelig, om den Uddannelse, der gives disse Midler, ere fyldestgjørende. Hvad det første af disse Spørgsmaal angaar, nemlig Forsvarsplanen, da skal jeg for mit Vedkommende sige, at den er omtrent som skrevet ud af mit Hjerte, jeg kunde ikke ønske den skreven synderlig anderledes eller bedre. Det har paa en vis Maade været mig en Overraskelse, en behagelig Overraskelse tør jeg vel nok sige, at staa i en saa nøie Samklang med den høitærede Minister, idet jeg ikke havde ubetinget haaber det efter de Arbejder, den høitærede Minister og jeg tidligere i Forening have drevet i denne Retning. Forsvarsplanen gaar jo nemlig ud paa at forsvare en saa stor Del af Landet som muligt, med andre Ord, dersom vi ere Herrer tilssøs, at forsvare Sjælland saa længe som muligt, direkte og senere indirekte gennem Besættelse af Fyn, og dersom vi ikke ere Herrer tilssøs, da at forsvare det Gnest, vi kunne magte, nemlig Sjælland. Forsvarsplanen gaar dernæst ud paa Nødvendigheden af at søge et Støttepunkt her paa Sjælland og det, som jeg finder, det vigtigste Støttepunkt her, Kjøbenhavn. Fremdeles fordrer den et mindre Støttepunkt i Sjælland, idet det nemlig vil være nødvendigt at have et eller andet fast Punkt, hvorpaa man kan repliere den

Styrke, man efterlader paa Halsøen, naar man er nødt til at gaa til et Forvar af Fyn eller Sjælland alene. Hvad altsaa denne Del af den høitærede Ministers Plan angaar, da kan jeg saa fuldstændig slutte mig til den. Det er jo slet ikke hans Mening, som det synes at fremgaa af enkelte Medlemmers Udtalelser, at ville forsvare Kjøbenhavn og kun Kjøbenhavn. Ganske vist, alle Veie føre til Kjøbenhavn, ligesom de føre til Rom, men det ligger aabenbart i den høitagtede Ministers Plan at forsvare Sjælland saa længe som muligt; han fordrer jo ogsaa dertil en Operationshær paa ikke mindre end 30,000 Mand. Jeg skal ikke opholde mig længe ved de enkelte Bemærkninger i selve Forsvarsplanen, det vil saaledes maasse være lidt for stærkt at sige, at, naar man er forberedt paa det uheldigste Tilfælde, kan man møde alle andre Tilfælde. Det er vistnok ikke altid saaledes; men det har her mindre at betyde, idet det nemlig i dette Tilfælde ganske vist er rigtigt. Jeg skal heller ikke dvæle længe ved denne Bemærkning, at Helgenes maa anses for det bedste Punkt med Hensyn til Overførelsen af Tropper. Jeg har den Anskuelse, at man ved nyere Undersøgelse vil komme til det Resultat, at det er fuldstændig ubrugeligt under omtalte Forhold, nemlig hvor Fjenden er Herre tilssøs. Jeg tror heller ikke, man skal glæde sig meget ved Udsigten til en Flankestilling bag Elbodalen. Jeg tror nemlig ikke, at der er nogen Stilling der, idet Stillingen ligger i Drubstuffer foran Elbodalen, ligesom det vistnok vil være en temmelig vovelig Operation at stille sig med en betydelig Hærstyrke bag ved denne Dal, med mindre man har meget gode og store Brohoveber, ved hvilke man er istand til at dække Overgangen til Fyn. Men, som sagt, disse Ting skal jeg ikke dvæle videre ved. I Hovedsagen er jeg i fuldstændig Overensstemmelse med den høitagtede Krigsminister med Hensyn til Forsvarsplanen. Det andet Spørgsmaal er, om Midlerne til dens Gjennemførelse ere tilstrækkelige. Jeg tror, at i saa Henseende maa Svaret være absolut bekræftende, og hvad jeg lægger særdeles Vægt paa under vore nuværende Forhold, hvor vi faktisk ingen Fæstning have, er en tilstrækkelig stor Operationshær. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds sagde, at der tidligere af de Sagkyndige her i Thinget altid var gjort gjældende, at naar vi blot havde 30,000 Mand, kunde vi overmaade godt forsvare os, skal jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der der altid var Tale om en Operationshær paa 30,000 Mand. Der var ikke Tale om den Besætning, som vilde være nødvendig til eventuelle Fæstninger, hvilke ere medtagne i den ærede Ministers Plan. Grunden, hvorfor der altid er holdt saa stærkt paa de 30,000 Mand, er ganske simpelt den, at man for at faae tilstrækkelig hurtig Koncentration paa de forskellige muligt truede Punkter er nødt til